

Arrest

nr. 170 897 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 tot weigering van de afgifte van een visum. Deze beslissing werd op 9 september 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2015 huwde verzoeker te Turkije met mevrouw V.V., van Belgische nationaliteit.

Op 13 april 2015 diende verzoeker bij de Belgische diplomatieke post te Ankara een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote V.V., op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2015 vroeg de gemachtigde de procureur des Konings te Brugge om advies aangaande de erkenning van dit buitenlands huwelijk.

Op 1 september 2015 stelde de procureur in zijn advies dat zijn ambt de mening is toegedaan dat het huwelijk er kennelijk uitsluitend op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager, en adviseerde hij negatief aangaande de erkenning van het huwelijk van verzoeker en de aflevering van het visum gezinshereniging.

Op 8 september 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 13/04/ 2015 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van G.G. geboren op 11/06/1982, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, V.V., geboren op 24/11/1981, van Belgische nationaliteit, te vervoegen; ,

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 09/02/2015 in Turkije werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met h et enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het "huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenote in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Mevrouw V.V. woonde tot 14/08/2014 samen met P.F.

Zij leerde G.G. kennen op 10/06/2014 te Bodrum in een kapperszaak waar betrokkene werkt.

Op 14/06/2014 reisde mevrouw terug naar België en onderhielden betrokkenen contact per telefoon, facebook en messenger.

Op 08/11/2014 keerde mevrouw terug naar Turkije om er de familie van de heer G.G. te ontmoeten. 4 dagen nadien keerde mevrouw al terug naar België.

Het burgerlijk huwelijk vond plaats op 09/02/2015, wat slechts 8 maanden na hun ontmoeting is. Daags na het huwelijk (10/02/2015) keerde zij terug naar België.

Uit het schriftelijk interview zijn volgende elementen naar voor gekomen:

Betrokkene kan niet veel meedelen over mevrouw haar tewerkstelling, behoudens haar functie en salaris.

Zij ontmoeten elkaar op 10/06/2014 bij de kapper. Betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld door 'A. en N. F.'

De communicatie verloopt in het Engels,

Zijn broer en diens echtgenote waren de getuigen.

Betrokkenen gingen niet op huwelijksreis. Dit zou gepland staan op 18/07/2015.

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/06/2015 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Brugge in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 01/09/2015 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

"Ingevolge uw schrijven d.d. 15.06.2015 betreffende het afgesloten huwelijk te Seyhan, Turkije, tussen V.V. en G.G. d.d. (...)2015, werd een politieel onderzoek, waarvan een kopie in bijlage, gevoerd.

Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:

- 1. Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1 IPR-Codex (art. 31 § 1 IPR-Codex);*
- 2. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art 27 § 1 IPR-Codex);*
- 3. Art. 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);*

De artikelen 21 en 27 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen V.V. en G.G. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

Uit het onderzoek komt naar voren dat de inschrijving of overschrijvi Voor de Minister: (...) attaché *** Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ".

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet en van "de Schengenovereenkomst".

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W." 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, .P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).*

In de bestreden beslissing heeft de F 0 D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat zij niet voldoet aan artikel 146 bis van het Burgerlijk wetboek, namelijk dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Dat vooreerst dient gesteld dat in de beslissing nergens te lezen staat op welke motieven men zich baseert om te stellen dat het een schijnhuwelijk betreft de motieven, vermeld in de beslissing onvoldoende zijn en bovendien ook onjuist zijn weergegeven.

1. Begin van de relatie

Vooreerst is het zou dat Mevrouw V. (en niet V...N) inderdaad voor haar huwelijk een relatie had met de Heer F.P.. Dat mevrouw V.V. niet tot 14.08.2014 nog met deze persoon samenwoonde. De heer P. was reeds veel vroeger apart gaan wonen, maar liet zijn domicilie aldaar staan. Daardoor wordt de verkeerde indruk gewekt dat hij aldaar nog woonde.

Vervolgens moet vastgesteld worden dat partijen zeer intens contact hielden – hetgeen de bestreden beslissing toegeeft – via telefoon, messenger, facebook en 2 reizen van Mevrouw V. naar Turkije om hem te bezoeken. De bezoeken waren kort, omdat zij geen langere periode vrijaf kon krijgen op haar werk.

2. Huwelijk

Na 8 maanden dat zij een relatie hadden, is verzoeker en Mevrouw V. gehuwd. Mevrouw V. is vroeger afgereisd, maar het huwelijk kon maar net op de laatste dag van haar verblijf in Turkije, vandaar dat zij 's anderendaags jammer genoeg moest vertrekken.

3. Kennis van familie en gevolgde opleidingen

Verzoeker weet wat Mevrouw V. doet en wat zij verdient. Hun interesse draait echter daar niet rond. Zij zijn bezig met plannen om samen te wonen in België en aldaar samen een bestaan op te bouwen. Vandaar waren zij bezig met de plichtplegingen voor het visum en keken zij naar lessen Nederlands, hoe hij een arbeidskaart kon krijgen en welk werk hij alhier zou kunnen verrichten.

In de bestreden beslissing geeft men – buiten de opsomming van de desbetreffende artikelen van het Wetboek I.P.R. – geen argumentatie noch feiten waarop het besluit van een schijnhuwelijk gebaseerd is.

Door de invoeging van een nieuw artikel 146 in Hoofdstuk I van Boek I, Titel V van het Burgerlijk Wetboek ("Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan") wordt voorzien in een specifieke nietigheidsgrond voor schijnhuwelijken. Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van een huwelijk, moet men duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van hoger vermelde duurzame levensgemeenschap. Een combinatie van o.m. volgende factoren kan een ernstige aanduiding vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd :

- Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- Partijen hebben elkaar vóór de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet ;
- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil.

In casu zijn geen enkele van deze criteria vervuld. Integendeel, partijen kennen elkaar al 8 maand vooraleer zij huwden en nu reeds bijna anderhalf jaar.

Dat er dan ook geen argumenten zijn om het huwelijk te weigeren.

Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980. Dat dit artikel stelt:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:—de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;—de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:—dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:1°wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;2°worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;3°worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.—dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

3[Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.]3

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Men stelt dat de bestaansmiddelen niet aangetoond, noch stabiel en toereikend zijn.

Het Grondwettelijk Hof vernietigt artikel 40ter, tweede lid, in zoverre het niet voorziet in een uitzondering op de voorwaarde inzake bestaansmiddelen wanneer de gezinshereniger een Belg is en zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of die van zijn partner, wanneer dat partnerschap als gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd (GwH nr. 121/2013, 26 september 2013 (BS 22 november 2013 (ed. 1))).

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.

Dat mijn verzoeker wel degelijk aan art. 40 ter Vreemdelingenwet voldoet. Dat mijn verzoeker wel degelijk de inkomsten van haar partner heeft voorgelegd.

Zelfs als de Belgische echtgenoot of partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag

gezinshereniging niet automatisch weigeren. De F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken moet eerst een behoeftanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dat dit duidelijk niet gebeurd is. Er wordt op geen enkel moment een woord gerept over de behoeften van het gezin. Dit deze behoefte zou aantonen dat het gezin over meer dan voldoende inkomsten beschikt, gezien ook mijn verzoekster werkt.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende en onjuist is, en dat nergens te lezen staat op welke motieven men zich baseert om te stellen dat zijn huwelijk een schijnhuwelijk is.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, en wordt verduidelijkt waarom de gemachtigde meent dat het huwelijk dat verzoeker afsloot op 9 februari 2015 met mevrouw V.V. geen aanleiding kan geven tot gezinshereniging in België op grond van dit artikel. Daarbij wordt er met name op gewezen dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bevat die het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, en wordt eveneens verwezen naar artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In dat licht wijst de gemachtigde er vooreerst op dat mevrouw V.V. tot 14 augustus 2014 nog samenwoonde met de heer P.F. Verder heeft de gemachtigde aangehaald dat verzoeker mevrouw V.V. te B. leerde kennen op 10 juni 2014, dat zij enkele dagen daarna al terug naar België reisde waar zij weliswaar contact onderhielden, dat mevrouw V.V. in november 2014 voor slechts vier dagen naar Turkije terugkeerde om er de familie van verzoeker te ontmoeten, dat het burgerlijk huwelijk slechts acht maanden na hun eerste ontmoeting plaatsvond en mevrouw V.V. de dag erna al terugkeerde naar België, en dat uit het schriftelijk interview onder meer blijkt dat verzoeker slechts weinig kan vertellen over de tewerkstelling van mevrouw V.V. De bestreden beslissing vermeldt verder dat de gemachtigde op grond van die elementen besliste om advies te vragen in verband met de erkenning van dit huwelijk aan de procureur des Konings te Brugge. Hoewel het advies van de procureur van 1 september 2015 niet integraal wordt weergegeven in de bestreden beslissing, wordt wel onder meer de conclusie ervan vermeld, namelijk dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk uitsluitend op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager, en dat *in casu* niet blijkt dat beide partners zich goed hebben beraad en de tijd hebben genomen om elkaar echt te leren kennen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk feitelijke en juridische motieven bevat waarop de gemachtigde zich baseert om te stellen dat het thans om een schijnhuwelijk gaat en waarom hij de gezinshereniging op grond van dit huwelijk niet toe staat. Het weze bovendien onderstreept dat het betoog van verzoeker aangaande de feitelijkheden rond het begin van de relatie, het huwelijk en de kennis van familie en gevolgde opleidingen erop gericht is aan te tonen dat het huwelijk tussen mevrouw V.V. en verzoeker geen schijnhuwelijk betreft. Dit betoog heeft echter in de onderhavige procedure geen enkele zin nu het geenszins tot de bevoegdheid van de Raad behoort om inhoudelijk uitspraak te doen over het feit of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk. De Raad is dan ook geenszins bevoegd om de juistheid of de volledigheid van de inhoudelijke motieven aangaande

de kwalificatie van een schijnhuwelijk te beoordelen, hetgeen tot de bevoegdheid van de familierechtbank behoort.

De Raad kan, binnen zijn bevoegdheid, *in casu* niet vaststellen dat de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn, nu de gemachtigde op grond van de elementen die steun vinden in het administratief dossier, zoals onder meer het advies van de procureur, de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet *in*uncto artikel 21 van het WIPR heeft geweigerd. De Raad kan, binnen zijn bevoegdheid, geen onevenredigheid vaststellen tussen de motieven en het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet en van de Schengenovereenkomst, wijst de Raad erop dat verweerder in de nota terecht opmerkt dat verzoeker volledig nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en deze overeenkomst zou schenden, zodat deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze werden aangevoerd.

Verzoekers stelling tenslotte dat in de bestreden beslissing wordt beweerd dat de bestaansmiddelen niet aangetoond, noch stabiel en toereikend zijn terwijl hij de bestaansmiddelen van zijn partner wel had voorgelegd en dat de gemachtigde bovendien heeft nagelaten om een behoefteanalyse te maken, mist feitelijke grondslag, nu in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd over het al dan niet aangetoond zijn van de bestaansmiddelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES